

“We Must Have No Criticism Now”:

חוקי הנאמנות וההסתה בארצות הברית בזמן מלחמת העולם ה-I ולאחריה

מאת

ארנון גוטפלד**

המאמר מתמקד בניתוח סדרת החוקים האנטי דמוקרטיים – חוק הריגול (1917), חוק ההסתה (1918) וחוק הזרים (1918) – שנחקקו בארצות הברית במהלך מלחמת העולם הראשונה, ובניתוח תגובתה של המערכת המשפטית בזמן המלחמה ובתקופה שמיד לאחריה, תקופה הידועה בהיסטוריה האמריקנית בשם “פחד האדומים”. בשנות העשרים המוקדמות הגיעו החלטותיהן של הערכאות הנמוכות לבדיקה בבית המשפט העליון. אף על פי שרוב חברי בית המשפט העליון נתנו יד לפסיקות ה”פטריוטיות”, שופטים עליונים כאוליבר וונדל הולמס ולואיס ברנדיס (בדעות מיעוט), וכן שופטים פדרליים מתחזים כג’ורג’ בורקווין, לרנד האנד וג’ורג’ ווסטון אנדרסון, תרמו בתגובתם לחוקים הורקוניים הללו ליצירת הבסיס לדוקטרינות זכויות האזרח בכל הנוגע להתנגשויות בין זכויות היחיד לבין סמכויותיו של הממשל.

א. מבוא. ב. רקע היסטורי. ג. המצב המשפטי. ד. סיכום.

א. מבוא

ההיסטוריה של ארצות הברית שזורה בהתפרצויות אלימות ובניסיונות דיכוי, המכוונים נגד קבוצות ואידיאולוגיות המאיימות או מאיימות לכאורה על אינטרסים שבבסיסו של הקונצנזוס הלאומי. הפרות בוטות של הזכויות הבסיסיות המעוגנות בחוקה מתרחשות

* המדינאי האמריקני אליהו רוט (Root) זוכה פרס נובל לשלום (1912), כפי שצוטט ב-New York Times, Apr. 10, 1917.

** פרופסור חבר, החוג להיסטוריה כללית, אוניברסיטת תל אביב. ברצוני להודות לעוזרי, יניב פרידמן, מהפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב. כמו כן ברצוני להודות לחברי מערכת משפטים ולבודק החוץ אשר קראו את כתב היד ביסודיות ראויה לציון והעירו הערות והארות חשובות.

ביתר שאת בתקופות שבהן נמצאת ארצות הברית במלחמה ממושכת. דיכוי פוליטי, כמו גם גזענות, מהווים מוטיבים חוזרים בצדו האפל של הסיפור האמריקני¹.

מלחמת האזרחים ומלחמות העולם הראשונה והשנייה היו עדות להתעלמות אמריקנית נרחבת מחירויות היסוד. ההיסטוריון מארק נילי (Neely), במחקר שזכה בפרס הפוליצר לשנת 1992, התמקד בהגבלות השנויות במחלוקת שהטיל הנשיא אברהם לינקולן על זכויות האזרח בזמן מלחמת האזרחים, תוך ניצול מחפיר של סמכויותיו הנשיאותיות. היסטוריונים עשויים שלא להסכים עם הפרשנויות למניעיו של לינקולן, אך עובדה היא כי במשך מלחמת האזרחים התעלם הנשיא לכל הפחות מזכות חוקית, בסיסית ומהותית והיא הביאס קורפוס (habeas corpus)².

בסוף מלחמת העולם השנייה היו שרים בממשלו של פרנקלין ד' רוזוולט שטפחו לעצמם על השכם, משום שהגנו על חירויות הפרט במהלך המלחמה³. הם לא הבחינו – אולי עקב בעיה חמורה של עיוורון (צבעים) – בגורלם של יותר מ-127,000 גברים, נשים וטף ממוצא יפני, רובם אזרחי ארצות הברית, שהוצאו מבתיהם ונשלחו למחנות הסגר. היסטוריונים רבים תיארו זאת כאחד הפרקים העצובים ביותר בהיסטוריה של ארצות הברית⁴.

אלה הן רק שתי דוגמאות להפרות בוטות של זכויות חוקיות בסיסיות, אולם התופעה חוזרת על עצמה בעתות משבר בהיסטוריה האמריקנית. מאמר זה יתמקד במלחמת העולם הראשונה, בתקופת "פחד האדומים" (Red Scare). תקופה זו מאופיינת ביותר אלימות, היסטוריה והתעלמות מחירויות הפרט ומזכויות האזרח מכל תקופה אחרת בהיסטוריה האמריקנית. ביתר פירוט ייבחנו חוקים שהתקבלו כדי להבטיח נאמנות ולהילחם ב"הסתה" וב"בוגדנות"⁵.

1 הפרות חמורות מסוג זה לא התרחשו בתקופת מלחמת וייטנאם. התפתחות המסורות בנושא זכויות הפרט בתקופה שלאחר מלחמת העולם הראשונה, והאקטיביזם של ה"Warren Court", תרמו ליצירת המציאות השונה.

2 M. E. Neely, Jr. *The Fate of Liberty: Abraham Lincoln and Civil Liberties* (New York, 1991).

3 P. S. Washburn "FDR Versus His Own Attorney General: The Struggle Over Sedition, 1941-1942" 62 *Journalism Q.* (1985) 717.

4 גרייס טולי כתבה ב-1949 את הדברים הבאים: "לזכותו של בידל יאמר, שלמרות הלחצים של תקופת המלחמה, שמר על ביטחון האומה וזכויות אזרחיה". הרולד איקס (Ickes) הסכים, וציין שהתנהגותו של בידל "תכלוס בניגוד מזהיר" מול התנהגותו של התובע הכללי א' מיטשל פלמר בתקופת פחד האדומים. ראו F. Biddle *The FDR My Boss* (New York, 1949) 180; G. Tully *Fear of Freedom* (Garden City, 1952) xvii.

4 למאמר מצוין המוקד את המחקר והפרשנות בנושא ראו E. J. Sundquist "The Japanese-American Internment, a Reappraisal" 57 *Am. Scholar* (1988) 529. ספר חיוני לתלמידי היסטוריה הוא ספרו של P. Irons *Justice at War* (New York, 1983).

5 לנושא הפרות חירויות האזרח בתקופת מלחמת העולם הראשונה ופחד האדומים ראו באופן כללי H. C. Peterson & G. C. Fite *Opponents of War: 1917-1918* (Madison, 1957); W. Preston

ב. רקע היסטורי

פרוץ מלחמת העולם הראשונה הכה בתדהמה את החברה האמריקנית. אזרחי ארצות הברית נחרדו נוכח הדיווחים על טבח המוני כמה שנראה כמלחמה אינסופית, חסרת תקווה וחסרת טעם. הזוועות והכאב האנושי שנגרמו במלחמה היו מעבר לתפיסתם של האמריקנים, וזרעו בהלה ובלבול. יתר על כן: המלחמה היוותה איום ממשי על האמונה האמריקנית הבסיסית באדם הרציונלי וברעיון הקדמה, המרכזי כל כך לסביבה האינטלקטואלית בעידן שלטונה של התנועה הפרוגרסיבית. אחת התגובות הנפוצות הייתה הסתמכות נרחבת על מסורת ועל ערכים שעמדו במבחני הזמן, כגון פטריטיות. במידה מסוימת, פרוץ המלחמה מסמל שיא של כמה תהליכים שהוצאו במידה משמעותית על ידי מלחמת האזרחים. תהליכים אלה גרמו לשינויים מהירים וקיצוניים, ולמשברים בכל תחומי החיים של האומה האמריקנית⁶. במחצית המאה שחלפה מאז מלחמת האזרחים ועד לפריצת מלחמת העולם הראשונה, אמריקה המסורתית-ג'פרסוניית-חקלאית התפוררה ונעלמה, ובמקומה עלתה אמריקה עירונית ומתועשת. גלי הגירה גדולים, שבהם הצטרפו לחברה האמריקנית מהגרים רבים שברובם לא היו ממוצא מערבי או צפון אירופי (כפי שהיו מרבית המהגרים הקודמים), הביאו רבים לתהות אם כור ההיתוך האמריקני יוכל לעכל וליישם את העקרונות הפורטיטניים-פרוטסטנטיים שהתוו האבות המייסדים. לא היה ברור אם ערכים אלה יתאימו לאוכלוסייה גדולה והטרוגנית כל כך. אמריקנים רבים "מהדור הישן" פיתחו נוסטלגיה לאותו עידן אבוד, לכאורה פשוט יותר וטוב יותר, שחלף מן העולם⁷. המטרה הייתה לחזור "לעולמו האבוד של תומס ג'פרסון" – מטרה לא מציאותית ולא בת הגשמה. החששות בנוגע לעתידה של

Aliens and Dissenters: Federal Suppression of Radicals, 1903-1933 (Cambridge, Mass., 1963); H. M. Hyman *Soldiers and Spruce: Origins of the Legion of Loggers and Lumbermen* (Los Angeles, 1963); D. Johnson *The Challenge to American Freedoms* (Lexington, 1963); R. Polenberg *Fighting Faiths: The Abrams Case, The Supreme Court and Free Speech* (New York, 1978); R. K. Murray, *Red Scare: A Study in National Hysteria* (Minneapolis, 1963); P. L. Murphy *The Constitution in Crisis Times* (New York, 1972); R. J. Goldstein *Political Repression in Modern America* (Cambridge, 1978); L. A. Powe Jr. *The Fourth Estate and the Constitution: Freedom of the Press in America* (Berkeley, 1991); F. C. Luebke *Bonds of Loyalty: German Americans and World War I* (Dekalb, 1974); A. Gutfeld *Montana's Agony: Years of War and Hysteria 1917-1921* (Gainesville, 1979).

6 T. C. Cochran & W. Miller *The Age of Enterprise* (New York, 1961); R. Fine *Laissez Faire and the General Welfare State* (Ann Arbor, 1964); R. Ginger *Age of Excess* (New York, 1965); R. Wiebe *The Search for Order 1877-1920* (New York, 1967); S. P. Hays *The Response to Industrialism* (Chicago, 1957).
7 R. Hofstadter *The Age of Reform* (New York, 1955), במיוחד פרק 4.

הרפובליקה האמריקנית ולמוסדותיה סייעו להתפתחויות הקיצוניות, להיסטוריה, לחוסר הרציונליות ולחוסר הסובלנות האופייניים כל כך לתקופת מלחמת העולם הראשונה. לא הייתה זו תופעה חדשה בהיסטוריה של ארצות הברית. במחקרו הקלסי *Strangers in the Land* ניתח ג'ון היימ (Higham) התפרצויות חוזרות ונשנות כנגד קבוצות מהגרים – "אחרים" – וכנגד אידיאולוגיות שהוגדרו כעוינות את הערכים הבסיסיים של האומה האמריקנית.⁸ ההתפרצויות התעלמו בדרך כלל מערכי הדמוקרטיה האמריקנית. במחקרו אודות מה שכינה "American nativism" ערך היימ רשימה של המרכיבים הבסיסיים בחוסר הסובלנות האמריקני, וכלל בה גזענות, אנטי-קתוליות, אנטי-מהפכנות ואנטישמיות. ניתן להוסיף לרשימה את השנאה הנובעת מהפחד ומחוסר הנוחות שתשים חלקים מסוימים בחברה האמריקנית נוכח קבוצות או רעיונות מסוימים, כאלה שלא זכו להסכמה ציבורית רחבה ושלא הפכו לחלק מהקונצנזוס האמריקני הכללי. נוסף על כך, ידיבויות של "העולם הישן" ושנאות שנדרו לאמריקה עם המהגרים תרמו לעלייתה ולצמיחתה של גזענות אמריקנית. מהומות שבהן נטלו חלק מהגרים אנגלים ואירים בערים אמריקניות שונות לא היו עניין חריג. כמו כן, גם ההיסטוריה האמריקנית של המאות השמונה-עשרה והתשע-עשרה הייתה רוויה פעילות אנטי-קתוליות וביטויים חוזרים של איבה עמוקה, פחד ושנאה נגד הוותיקן ונגד כוחו המיתי האגדי. לכל תקופה של חוסר סובלנות, היסטוריה ואובדן היגיון קדמה תקופה של משבר חברתי וכלכלי עמוק. כך היה לאחר מלחמת האזרחים, לאחר מלחמת העולם הראשונה ולאחר מלחמת העולם השנייה. אכן, חלק מהתנועות הקיצוניות נעלמו עם תום פעולות האיבה. כך, לאחר מלחמת האזרחים, בתקופה של שגשוג וגידול מהיר, מהגרים נחשבו לברכה. ארצות הברית עברה תהליך של עיור, ומדינות המערב התיכון, המערב הרחוק והדרום, עודדו הגירה בשל הפוטנציאל העצום הגלום בסקטור חקלאי המשרת חברה צרכנית רחבה שהתפתחה בכל רחבי היבשת. לא היה תחום בחיים האמריקניים שלא עבר שינוי מהותי כתוצאה ממלחמת האזרחים. האומה האגררית הנחשלת עברה מהפכים גדולים והפכה במהירות למרכז אורבני ומתועש, למעצמת על המושכת מיליוני מהגרים.⁹ החוואי הג'פרסוני שייצג את השוויוניות של התקופה שקדמה למלחמת האזרחים החל להיעלם כאשר המשתקעים בערים ייצגו את הריבוד החברתי, הקיצוני והיתסי, התרש בחברה האמריקנית.

8 J. Higham *Strangers in the Land: Patterns of American Nativism 1860-1925* (New York, 1966).

9 בין השנים 1880-1921 הגיעו 23.5 מיליון מהגרים חדשים לאמריקה. ב-1860 היו בערים כ-15 אחוז מכלל האמריקנים, ועד 1900 הגיע מספרם לשליש מכלל האוכלוסייה. אוכלוסיית העיר ניו-יורק גדלה ממיליון ב-1860 ל-3.5 מיליון ב-1900. אוכלוסיית שיקגו גדלה בשנים אלה מ-100 אלף למיליון ו-700 אלף; אוכלוסיית מיניאפוליס גדלה מ-2,500 ל-200 אלף, אוכלוסיית פילדלפיה הכפילה את עצמה למיליון ו-500 אלף. ב-1920 היו מרבית האמריקנים בסביבה עירונית. ראו C. N. Degler *Out of Our Past: The Forces that Shaped Modern America* (New York, 1959) במיוחד פרקים 9-11.

מחקרים פסיכולוגיים התמקדו בדרך שבה הפטריטיזם סיפק עבור חלק מהאוכלוסייה את התשובה לצרכים רגשיים והעניק תחושת ביטחון ושייכות, ובמקביל שימש גם כגורם מרכזי לדעות קדומות. גורמים אחרים היו המאבק על סטטוס, תסכולים אישיים שנבעו מציפיות שהתנפצו ותחושת כישלון בהגשמת מטרות אישיות, שהתבטאה לעיתים קרובות בתוקפנות ובחיפוש אחר שעירים לעזאזל. גורדון אולפורט (Allport), במחקרו החשוב *The Nature of Prejudice*, הסיק שהפרט בעל הדעות הקדומות מנסה להגן על עצמו ממתח רגשי פנימי באמצעות השלטת סדר בהוויתו החיצונית¹⁰. הסדר סימל יציבות וחיפוש אחר ביטחון בערכים ובמוסדות המסורתיים. כל שינוי בסטטוס קוו החברתי מסכן את האיוון הרגשי של אדם כזה, והמדינה הופכת למעשה לקביים ולמשען. תנועות כנגד "אחרים" הבטיתו והציעו אמצעים להילחם במציאות המשתנות בזמנים שבהם מוסדות וערכים מסורתיים עמדו תחת איום. תנועות אלה סייעו לתומכיהן להקהות את חומרת הלחצים והמתחים¹¹. השינויים המהירים והרדיקליים שעברה אמריקה בתקופה שלאחר מלחמת האזרחים ועד לפרוץ מלחמת העולם הראשונה יצרו חששות עמוקים בקרב אמריקנים רבים לגבי השינויים היסודיים, הכלכליים והחברתיים המתרחשים בעטיים של "זרים" שגילמו את האיום על הסדר המוכר המסורתי. המשברים הקשים העצימו את הפחדים ואת ההתנגדות ל"גורמים חיצוניים", ותרמו לחששות, לשנאה ולפחד בקרב אנשים שבדרך כלל לא תמכו והחזיקו בדעות קדומות. פחדים ודעות קדומות אלה הזינו את התנועה שקראה לסגירת השערים האמריקניים בפני מהגרים, דרישה שהביאה ב-1924 לחקיקת חוק שהגביל הגירה¹².

לאחר שארצות הברית הצטרפה למלחמת העולם הראשונה חולק הקונגרס חוקים שנתפסו כמפקיעים את זכויות הפרט שהובטחו בחוקה. חוקים נגד ריגול והסתה, מקרי ליניץ' ורצח, הלקאות פומביות והצהרות נלהבות כנגד אלה שלא התנהגו כ"אמריקנים במאה אחוזים" הפכו לשגרה. אלה שהאמינו ב"מלחמת מעמדות" – ולא במלחמות לאומיות – נחשבו לבוגדים, נעצרו, הוגלו, עונו ולפעמים אף נרצחו. אנרכיסטים, רדיקלים, פציפיסטים ואמריקנים-גרמניים שהעזו לסטות מנושאי ההסכמה הלאומית מצאו את עצמם חסרי הגנה באווירה היסטורית. בתי ספר נסגרו, מורים פוטרו, ספרים נשרפו, הפגנות נבלמו – וכל זאת בניסיון להגן על ארצות הברית מסכנות שונות, זרות ו"אנרכיסטיות"¹³. הנשיא וילסון התנגד להשתתפות של אמריקה במלחמת העולם

10 ראו G. Allport *The Nature of Prejudice* (Garden City, 1958).

11 ראו H. J. Elrich *The Social Psychology of Prejudice* (New York, 1973) 3-4.

12 ראו J. Higham *Send These to Me: Jews and Other Immigrants in Urban America* (New York, 1976) 29-66; R. A. Divine *American Immigration Policy 1924-1952* (New York, 1957); J. P. Shaloo "United States Immigration Policy 1882-1948" in *Essays in Honor of George H. Blackeslee* (Boston, D. E. Lee & G. E. Reynolds eds., 1949) 157; D.M. Rabban *Free Speech in Its Forgotten Years* (Cambridge, 1997) 2-76.

13 Z. Chafee Jr. *Free Speech in the United States* (Cambridge, Mass., 1941); M. Dubofsky *We Shall Be All: A History of the Industrial Workers of the World* (Chicago,

הראשונה. לעורך עיתון סיפר כי הוא חושש שלאחר שהמלחמה תתחיל, האמריקנים ישכחו את משמעות הסובלנות¹⁴. כך בדיוק קרה. החל תהליך דמוניזציה של כל דבר שהיה קשור בגרמניה. נאסר ללמוד בגרמנית, להתפלל בגרמנית או לשמוע מוסיקה גרמנית. במסעדות כונו נקניקיות מסוג "פרנקפורטר" בכינוי "נקניקיות החופש"; כרוב חמוץ, ה"סאורקראוט" בעל השם הגרמני, כונה "כרוב החירות", והמבורגרים קיבלו את השם "סטייק סליסבורי". כנופיות פטריוטיות חיפשו "מרגלים" ו"בוגדים", ומשאלה נמצאו – תקפו ולעיתים אף רצחו אותם. גם לבתי המשפט היה תפקיד חשוב ביצירת הקונצנזוס הלאומי – על ידי הרשעתם של "בוגדים" שהובאו לדין¹⁵.

- (1969). כמו כן ראו Peterson & Fite (לעיל, הערה 5). תיאור ארצות הברית כנגועה באווירה של היסטריה אינו מוגזם. עיתון ה-*The Detroit Free Press* מיום 4.3.1918 ציטט מסיף שאמר: "אדם המתיימר להיות ניטרלי, יש לגרש, לאסור, לסמן... ולהפוך לחסר אונים", ראו Peterson & Fite (לעיל, הערה 5) בעמ' 194. באותה תקופה זומנו שלושים וחמישה אנשים ל"מועצת ההגנה" בדרום דקוטה, כדי לבדוק אם היו נאמנים בתמיכתם ובתרומתם למאמץ המלחמתי (שם, בעמ' 195). תיאודור רוזוולט נתן גיבוי לניסיונות לבגר את הוראת הגרמנית בבתי הספר הציבוריים. פרופ' נייט דנלפ מאוניברסיטת ג'ונס הופקינס הודיע כי השפה הגרמנית היא "לשון ברברית", נטולת צמיחה תרבותית וללא משמעות מסחרית. בבית ספר תיכון מקומי בלואיסיטון, מונטנה, התבצעה שריפה של ספרים גרמניים. אורחים שהיו פחות נלהבים בתמיכתם במלחמה נצבעו בצהוב על ידי סופר-פטריוטים. כנופיות אמריקניות הכו עוברי אורח ואף חזרו לשיטת הזפת והגזחות, כמו במקרה של שבעה עשר חברי ה-*Industrial Workers of the World* (I.W.W.) בטולסה, אוקלהומה: ג'ו פולראם, מקסיקני שחי בסיאטל, כוסה בזפת ובגזחות והוכרז "לא פטריוטי" (שם, בעמ' 198). קהל בפנסילבניה, אהיו, שהיה מורכב מנשים עובדות, ניסה לערוך לינץ' באדם שיוחס לו כמה משפטי הסתה (שם, בעמ' 199). ב-24 במרס 1918, בעיר הקטנה היקורי שבאוקלהומה, גורה למוות על ידי שוטרי אדם ממוצא בולגרי, משום שאמר דבר מה "מסית". באותו יום, בטולסה, נרצח מלצר בשם ג'ו ספרינג על ידי פעיל מועצת ההגנה משום שהעיר הערות פרו-גרמניות. המקרה הידוע ביותר היה לינץ' המוני שנעשה ברורס פרייגר, אדם ממוצא גרמני, שלכאורה דיבר אודות "הסוציאליזם" באוזני איגוד הכורים בקולונסויל, אילינוי, עיר קטנה ליד סט. לואיס (שם, בעמ' 202). במונטנה, ב-1 באוגוסט 1917, נרצח בלינץ' פרנק ליטל, חבר בכיר במועצת ה-I.W.W. ראו A. Gutfeld "The Murder of Frank Little: Radical Labor Agitation in Butte, Montana, 1917" 10 *Labor Hist.* (1969) 177. למחקרים חשובים המתרכזים בחקר הקהילה הגרמנית-אמריקנית ראו L. J. Rippley *The Immigration Experience in Wisconsin* (Boston, 1985), בעיקר הפרק העוסק במלחמת העולם הראשונה. כן ראו L. J. Rippley "Conflict in the Classroom: Anti-Germanism in Minnesota Schools, 1917-1919" 47 *Minn. Hist.* (1981) 170; F. West "Sallat and the F. Ott, 'The North Dakota Freie Presse' 59 *N. Dakota Hist.* (1992) 2. ראו גם מאמרה של F. Ott, "Lynching of a German-American" כפי שהוצג על ידי המחברת בסימפוזיון השנתי ה-19 ללימודים גרמניים-אמריקניים, שנערך בלואיסייל, קנטקי, באפריל 1995. כמו כן ראו מאמרה "The Anti German Hysteria: The Case of Robert Prager: 'Selected Documents'" in *German-Americans in the World Wars: A Documentary History, Vol. 1: The Anti German Hysteria of World War One* (Munich, H. Toltzmann ed., 1995) 182.
- 14 M. J. Heale *American Anticommunism: Combating the Enemy Within 1830-1970* (Baltimore & London, 1970) 51.
- 15 A. Churchill *Over Here! Informal Re-Creation of Home Front in World War I* (New

העובדה שוודרו וילסון, שלא היה מוכן לקבל ביקורת, הנהיג את האומה, התמירה את הבעיות שצצו בחברה האמריקנית במהלך המלחמה. המלחמה, לדעתו, הפכה במהרה למסע צלב שבו "בני האור" לחמו ב"בני החושך". אחת התוצאות המיידיות הייתה שתקופת מלחמת העולם הראשונה הפכה לתקופה כמעט חסרת תקדים של ריכוז כוח ושליטה בידי הממשל. אחת הסוכנויות המרכזיות שווילסון ייסד כדי לקדם את הצלחת המאמץ המלחמתי הייתה מועצת תעשיות המלחמה (War Industries Board). המועצה נוסדה ביולי 1917, והייתה בעלת סמכויות נרחבות ביותר¹⁶. כראש המועצה הפך ברנרד ברוך (Baruch) למפקח על המאמץ המלחמתי. וילסון לא התנגד או התערב כאשר – בשם המאמץ המלחמתי – שתלה המועצה סוכנים ו"מרגלים" באיגודי עובדים. קיימות הוכחות רבות לכך שסוכנים אלה שימשו כפרובוקטורים שעודדו את האיגודים לנקוט פעולות לא חוקיות כדי שניתן יהיה לרדוף את האיגודים ולהרסם¹⁷. במידה רבה ההיסטוריה נוצרה והונתה על ידי נציגים של התעשייה, שהיו מעוניינים בביטול הדרישות הלגיטימיות לרפורמות חברתיות וכלכליות לא פחות משהיו מעוניינים בהכנעתה של גרמניה. המלחמה והפטריוטיות נוצלו בצורה אכזרית וצינית כדי להשתיק מחאות והתנגדויות לסדר הקיים מבית. וילסון, שזכה בנשיאות בעקבות גל של פרוגרסיביזם, הפך לאחד הגורמים העיקריים בהרס התנועה, והביא לעידן של עצירה והרס השינויים החברתיים המפליגים בארצות הברית.

וילסון, המהפכן המוסרי, ראה את מתנגדיו כאנטי-כריסטוס. מנהיגי הקהילה העסקית ראו במלחמה הזדמנות פז לתמוך בנשיא, ובו בזמן להרוס את תנועת העובדים ותנועות מחאה אחרות שדרשו רפורמות. סמואל גומפרס (Gompers) ופדרציית העבודה האמריקנית (American Federation of Labor) השעו דרישות רבות לרפורמה והתנגדו לשביתות. עמדה זו סייעה להענקת לגיטימציה לפדרציה, ומאוחר יותר להכרתה על ידי המערכת הפוליטית האמריקנית¹⁸. נוסף על כך, התעשיינים, שהיו בעלי השפעה גדולה בעיצוב המדיניות של הממשל הפדרלי, ניסו להכניע את תנועת העבודה האמריקנית בכך שטענו כי זו האחרונה תומכת למעשה ב"הוננים". שביתות חיבלו במסע הצלב כנגד האויב הגרמני. דעת הקהל תמכה ברובה במסע הצלב.

התשובה לשאלה מה הזין את הבהלה ואת אובדן השפיות נעוצה חלקית בכך שלראשונה בהיסטוריה של ארצות הברית, הממשל הפדרלי החזיק בכוח, בסמכות

York, 1968); D. Kennedy *Over Here, the First World War and American Society* (New York, 1980) 84.

16 B. M. Baruch *American Industry in War* (New York, 1941); R. R. Himmelsberg, "The War Industry Board and the Anti Trust Question in November 1918" 52 *J. Am. Hist.* (1965) 59; M. I. Urofsky *Big Steel and the Wilson Administration* (Columbus, 1969).

17 ראו, לדוגמה, U.S. Department of Justice, Record Group 60, Record of the Department of Justice, Glasser File, Washington D.C., National Archives, 1964 (להלן: D.J.).

18 F. L. Grubbs Jr. *Struggle for Labor's Loyalty: Gompers, A. F. of L. and Pacifists, 1917-1920* (New York, 1968).

ובאמצעים להנהיג מהלך שכזה. מלחמת העולם הראשונה היוותה קונפליקט טוטלי, שהביא את כל המעורבים בו לפנות לקיצוניות. מנקודת מבט זו, האירועים בארצות הברית לא היו שונים בהרבה מהאירועים ברבות מאומות אירופה. בניסיון לגבש חזית מאוחדת כנגד ה"הוננים" השנואים, התעלם הממשל האמריקני – כמו גם מרבית האוכלוסייה – מערכים ומחוקים אמריקניים בסיסיים. החוקה והזכויות האזרחיות הבסיסיות הושעו במהלך המלחמה ו"פחד האדומים" שבא בעקבותיה.

מיד לאחר כניסתה של ארצות הברית למלחמה ייסד וילסון את "הוועדה ליידוע הציבור" (Committee of Public Information), בראשות העיתונאי הפרוגרסיבי ג'ורג' קריל (Creel), שמטרתה הייתה לתאם את המאמץ המלחמתי ולוודא את הצלחתו. קריל ארגן צבא של למעלה מ-150,000 מרצים, עיתונאים, מחנכים, שחקנים ואנשי כמורה שהציפו את המדינה בכרונות, בקריטורות, במאמרים, בחוברות ובסרטים ששיבחו את המטרות המקודשות של ארצות הברית במלחמה, והציגו את הגרמנים ככרברים מרושעים. ועדת קריל עודדה קונפורמיות וחוסר סובלנות, וסייעה לייזום פעולות של מאות מתנדבים, שרדפו והטרידו את מי שהוועדה הגדירה כלא די פטריוטים¹⁹.

אחד הביטויים להיסטוריה הקיצונית של הציבור היה הדחקה מוחלטת של כל התנגדות או מחאה כנגד המלחמה²⁰. המדינאי האמריקני אליהו רוט (Elihu Root), זוכה פרס נובל לשלום לשנת 1912, זכה לתשואות כאשר הצהיר בנאום פומבי שברחובות ארצות הברית מצויים אנשים שיש לתלותם עם שחר²¹. או אז עלתה דרישה לשלוט במתחשבותיהם של אנשים: קריל ציטט את וילסון, שהצהיר כי בזמן מלחמה חופש הדיבור הוא בגדר מותרות והוכחה לאי שפיות²².

בתקופה שאחרי המלחמה שינתה ההיסטוריה את ביטוייה, והתחדדה הייתה אז מפני גורמים קיצוניים ורדיקליים. שנאת ה"הוננים" הגרמניים במלחמת העולם הראשונה הוחלפה בפחדים וברדיפות בולשביקים, קומוניסטים, סינדיקליסטים, אנרכיסטים ואחרים שנתפסו כרדיקלים. זרז חשוב בעלייה של פחדים אלה הייתה המהפכה הבולשביקית בשנת 1917. תקופה זו ידועה בהיסטוריה האמריקנית כתקופת "פחד האדומים"²³. ייסוד האינטרנציונל השלישי הבינלאומי (קומינטרן) ב-1919, במטרה לייצא מהפכות לכל רחבי העולם, איימה על החזון הווילסוני של סדר עולמי הרמוני המבוסס על דמוקרטיה וקפיטליזם. חוסר שקט תעשייתי, שביתות ענק ומצוקה כלכלית אפיינו את המעבר מכלכלת מלחמה לכלכלת שלום בארצות הברית, וגרמו לאי שקט ולפחדים לא רציונליים. אמריקנים החלו לזהות רדיקלים אמיתיים (מעטים מאוד) ומדומים (באלפיהם) בכל מקום. היה זה אירוני, שככל שדעת הקהל וההיסטוריה הלאומית

19 ראו Peterson & Fite (לעיל, הערה 5), בעמ' 18-20, 28-29, 101-113.

20 שם, בעמ' 28-29, 194-217.

21 שם, בעמ' 14.

22 שם, בעמ' 139-142.

23 המחקרים החשובים ביותר בנושא פחד האדומים הם Murray (לעיל, הערה 5); Preston (לעיל, הערה 5), פרקים 4-5.

בנושא הרדיקליזם והשפעתו צמחו, וככל שצמח הפחד מבולשביזם, איבדו התנועות הרדיקליות הקטנות והקיצוניות את תומכיהן. כוחם הפוליטי היה קטן בלאו הכי, לא יותר מ-70,000 אמריקנים היו חברים ב-1919 במפלגה הקומוניסטית או במפלגת העבודה הקומוניסטית²⁴.

רדיפות על ידי הממשל הפררלי בזמן המלחמה החלישו מאוד את הסינדיקליסטים, את התנועה הסוציאליסטית ואת ה-I.W.O. (Industrial Workers of the World) הרדיקלי. תנועות אלה נחלשו גם בשל מחלוקות פנימיות קשות בנושא מדיניות התגובה והמשך הדרך, אך הציבור והעיתונות המשיכו להאשים את "האדומים" בכל החוליים, ההפגנות, השביתות, המחאות ואי השקט החברתי. כותרת עיתונאית טיפוסית שנגעה לשביתה הגדולה והחשובה ביותר באותה תקופה – שביתה עובדי הפלדה בסיאטל – הכריזה: "אדומים מנהיגים את השביתה בסיאטל – חזרה כללית לקראת המהפכה"²⁵.

סדרה של פצצות זעזעו את האומה. ההיסטוריון רוברט מורי (Murray) כתב, שהמונח "רדיקל" בתודעה האמריקנית הפך להיות זהה למושג דינמיט. היה זה עקב שלושים וארבע פצצות שנשלחו בדואר לפקיד ממשל בכירים ונוטרלו על ידי עובדי דואר. האמונה הרווחת הייתה שפצצות אלה אמורות היו להתפוצץ בחג העבודה הבינלאומי, באחד במאי²⁶. באחד ביוני 1919 התפוצצה פצצה מחוץ לביתו של שר המשפטים א' מיטצ'ל פאלמר (Palmer). משפחתו יצאה ללא פגע, אך נושא הפצצה רוסק ונהרג. למרות מאמצים אינטנסיביים לא הצליחו לגלות את מקורן של הפצצות.

ההיסטוריה הלאומית תפחה בסתיו של 1919, והביאה למעורבות של הממשל הפררלי. אספקט אחד של צמיחת הסמכות הפררלית היה המעקבים הנרחבים שבוצעו אחר אורחים. השבץ שהכה בנשיא וודרו וילסון מנע ממנו לספק הנהגה, אך שר המשפטים פאלמר ניצל את ההזדמנות, וקיווה שרדיפת הרדיקלים תביא לו את מינוי המפלגה הדמוקרטית לנשיאות. עד סיום כהונתו ב-1920 ניצל פאלמר את הפחדים הלא רציונליים של הציבור מפני הרדיקלים²⁷.

פאלמר הקים מחלקה למאבק ברדיקליזם במשרד המשפטים, ושם בראשה עורך דין צעיר בשירות הממשלתי בשם ג' אדגר הובר (Hoover). מחלקה זאת הפכה להיות ה-F.B.I. (Federal Bureau of Investigation). בנובמבר 1919, ביום השנה השני למהפכה הבולשביקית, הוביל שר המשפטים את הפעולה הראשונה שנודעה בהיסטוריה כ-"Palmer Raids"²⁸. סוכנים פררליים התפרצו למשרדים ומרכזים של ארגונים

24 על הירידה והחלשות הקבוצות והמפלגות הרדיקליות ראו Goldstein (לעיל, הערה 5) בעמ' 158-165.

25 ראו *Los Angeles Times*, Feb. 8, 1919, נזכר אצל Preston (לעיל, הערה 5), בעמ' 198.

26 ראו Murray (לעיל, הערה 5), בעמ' 68-69.

27 שם, בעמ' 78-79. למחקר העוסק בפאלמר ובהשפעתו בתקופה זו ראו S. Coben *A Mitchell*.

28 S. Coben *Palmer Politician* (New York, 1963). כמו כן ראו S. Coben "A study in Nativism: The

American Red Scare at 1919-1920" 79 *Pol. Sci. Q.* (1964) 52.

28 ראו M. Ellis "J. Edgar Hoover and the Red Summer of 1919" 28 *J. Am. Stud.* (1994) 39.

רדיקליים והחריומו מסמכים. במקרה אחד, תוכניות לשיפור מכשירי חשמל הוצגו כתוכניות לייצור פצצות. הרשת תפסה אלפי זרים חפים מכל פשע, שהיו חשודים בקיצוניות או באמונות אנרכיסטיות ובעובדת היותם מהגרים. גם אמריקנים רבים עמדו בפני גירוש ללא משפט או כתב אישום. בדצמבר 1919 גורשה הספינה ביופורד (Buford), שכונתה "תיבת הסובייט" (Soviet Ark), לפינלנד ולברית המועצות, כשעל סיפונה מאתיים תשעים וארבעה מגורשים "רדיקליים", ביניהם שני אנרכיסטים מפורסמים – אמה גולדמן (Goldman) ואלכסנדר ברקמן (Berkman).²⁹

שיא הסמכויות שהפעיל פאלמר היה הפשיטות שהנהיג באחד בינואר 1920. בלילה אחד, בליווי תקשורת מסיבי, נאסרו ששת אלפים רדיקלים. סוכנים חדרו לדירות פרטיות, למרכזי איגודי עובדים ולאולמי אסיפות. הממשלה החזיקה באזרחים ובזרים ללא האשמות מוגדרות, ולא אפשרה להם כל ייצוג וסיוע משפטי. כמה מאלה שנאסרו נאלצו לצעוד ברחובות קשורים באזיקים אחד לשני. שיא האכסורד התקיים כאשר האסירים ה"פטריוטים" בבית הכלא בשיקגו התפרעו כאשר אולצו להתחלק בתאיהם עם "רדיקלים". אחד מעיתוני סיאטל דיווח ש"קיימים כמה קווים אדומים שגם פושע משיקגו לא חוצה אותם".³⁰

פאלמר ניבא שבאחד במאי 1920 יבצעו הרדיקלים והקומוניסטים מהפכה אלימה בארצות הברית. המטרה והמשמר הלאומי נכנסו לכוננות על, אך באחד במאי 1920 לא נרשמה כל פעילות פוליטית קיצונית בכל רחבי ארצות הברית. כאשר קיץ 1920 עבר ללא שביטות אלימות גדולות, החל "פחד האדומים" להתפוגג. ארצות הברית החלה אט לחזור ל"נורמליות", אך הפחדים לא נעלמו. בשנות העשרים הם אף קיבלו ביטויים חשובים וקיצוניים, למשל במשפטם ובהוצאתם להורג של שני פציפיסטים-אנרכיסטים-מהגרים – ניקולה סאקו (Sacco) וברטולמו ואנצטי (Vanzetti) ב־1927 במסצ'וסטס³¹, או ב"משפט המאה" – "משפט הקופים" המפורסם בדרייטון, טנסי, בשנת 1925.³²

ג. המצב המשפטי

שלושת החוקים הבסיסיים שבהם השתמשו בזמן המלחמה כדי ללחום ב"אי נאמנות" ולעודד פטריוטיזם היו חוק הריגול (Espionage Act), חוק ההסתה (Sedition Act) וחוק

29 ראו Murray (לעיל, הערה 5), בעמ' 217–212; Goldstein (לעיל, הערה 25), בעמ' 154–158.

30 ראו Preston (לעיל, הערה 5), בעמ' 237–209; Murray (לעיל, הערה 5), בעמ' 217–212, *Seattle Times*, Jan. 9, 1920; 222–220.

31 ראו W. A. Gengarely *Distinguished Dissenters and Opposition to the 1919-1920 Red Scare* (Lewiston, 1996) 169–175.

32 ראו א' גוטפלד, "פרשת סאקו ואנצטי" ומגים 36 (חורף 1990) 62; E.J. Larson, *Summer for the Gods: The Scopes Trial and America's Continued Debate Over Science and Religion* (New York, 1997).

הורים (Alien Act). בחינת הלשון בשלושת החוקים הללו אינה חושפת את מלוא הסכנה שבה העמידו את חופש הדיבור וזכויות חוקתיות נוספות. הפרשנות שתובעים מחזיים ובתי המשפט בחרו לייחס לחוקים אלה היא שהפכה אותם לכה מאיימים על זכויות האזרח³³.

ב-15 ביוני 1917, חודשיים בלבד לאחר שארצות הברית הצטרפה למלחמה, חוק הקונגרס את חוק הריגול³⁴. החוק כולל 17 סעיפים שהכין משרד המשפטים, ולשונו המקורית אמרה, בין השאר:

Whoever, when the United States is at war, shall willfully make or convey false reports or false statements with intent to interfere with the operation or success of the military or naval forces of the United States or to promote the success of its enemies and whoever, when the United States is at war, shall willfully cause or attempt to cause insubordination, disloyalty, mutiny, or refusal of duty, in the military or naval forces of the United States, or shall willfully obstruct the recruiting or enlistment service of the United States, to the injury of the service or of the United States, shall be punished by the fine of not more than \$10,000 or imprisonment for not more than twenty years or both.³⁵

יותר מ-100,000 איש הורשעו על פי סעיף זה של החוק, ביניהם פוליטיקאים, מנהיגי הסנדיקליסטים של תנועת ה-I.W.W., מנהיג המפלגה הסוציאליסטית יוג'ין דבס (Debs) ואחרים³⁶.

חוק הריגול גם אפשר לממשל לאסור על חלוקת דואר במקרים הבאים:

Sec.1: Every letter, writing, circular, postal card, picture, print, engraving, photograph, newspaper, pamphlet, book, or other publication, matter, or thing, of any kind, in violation of any of the

33 Espionage Law of 1917, 40 Stat. 217; Sedition Law of 1918, 40 Stat. 553; Aliens Law of 1918, 40 Stat. 1012. ראו למשל (1919) 249 U.S. 211. *Debs v. U.S.*

34 חוק הריגול עוררנו בתוקף. במקור חוק החוק לצורך שימוש בזמן מלחמה, אולם, בתקופת המלחמה הקרה והפחד מהקומוניזם נעשה בחוק שימוש לצורך הגבלת הדלפות של אנשי ממשל, אשר היה בהן כדי לגרום מכוכה לממשל. במקרים שבהם נעשה שימוש בחוק מתגלה דפוס של אכיפה סלקטיבית ושל הנמקה משפטית לא ברורה ומעומעמת. לניתוח מעמיק ראו A. Klein "National Security Information: Its Proper Role and Scope in a Representative Democracy" 42 *Fed. Communication L.J.* (1990) 433.

35 United States Statutes, Espionage Law of 1917, 40 Stat. 219.

36 ראו Murphy (לעיל, הערה 5), בעמ' 22.

provisions of this Act is hereby declared to be nonmailable matter and shall not be conveyed in the mails or delivered from any post office or by any letter carrier: Provided, That nothing in this Act shall be so construed as to authorize any person other than an employee of the Dead Letter Office, duly authorized thereto, or other person upon a search warrant authorized by law, to open any letter not addressed to himself.

Sec.2: Every letter, writing, circular, postal card, picture, print, engraving, photograph, newspaper, pamphlet, book, or other publication, matter or thing, of any kind, containing any matter advocating or urging treason, insurrection, or forcible resistance to any law of the United States, is hereby declared to be nonmailable.

Sec.3: Whoever shall use or attempt to use the mails or Postal Service of the United States for the transmission of any matter declared by this title to be nonmailable, shall be fined not more than \$5,000, or imprisonment not more than five years, or both.

Any person violating any provision of this title may be tried and punished either in the district in which the unlawful matter or publication was mailed, or to which it was carried by mail for delivery according to the direction thereon, or in which it was caused to be delivered by mail to the person to whom it was addressed.³⁷

הגדרת בגידה נותרה בידי מנהל הדואר, ולא בידי בתי המשפט. רוב השופטים נתנו פירוש רחב ככל האפשר לחוק, והפכו אותו לכלי יעיל בחיסול כל ביקורת על הממשלה. השימוש בחוק נעשה בעיקר כנגד מתנגדי המלחמה, פציפיסטים ואנרכיסטים, בניסיון ליצור קונצנזוס פטריוטי לאומי באמצעות הענשת אלה שנתפסו כמאיימים על הסדר הקיים. מרבית הנרדפים שנענשו היו סוציאליסטים ורדיקלים. ויקטור ברגר (Berger), חבר קונגרס סוציאליסט, הורשע על סמך מאמרי מערכת שכתב, שבהם הביע את התנגדותו למלחמה כמוזימה קפיטליסטית. יוג'ין דבס, מנהיג המפלגה הסוציאליסטית, נידון ל-20 שנות מאסר משום שדברים שאמר התפרשו כמתנגדים לגיוס³⁸. בשיקגו הואשמו 100 מנהיגים סינדיקליסטים בהתנגדות למלחמה. כולם הורשעו. רבים גורשו מארצות הברית ללא הליך משפטי, ברובם מהגרים בעלי השקפה פוליטית המנוגדת למה שנחשב לקונצנזוס הלאומי. האומה ניהלה אורגיה של שריפת ספרים, ציד מכשפות,

37 United States Statues, Espionage Law of 1917, 40 Stat. 230-231.

38 ראו עניין *Debs* (לעיל, הערה 33).

היסטוריה ואמונות תפלות³⁹. מפיץ סרטים שהציג את בריטניה באור שלילי בסרט על המהפכה האמריקנית, נידון לעשר שנות מאסר⁴⁰.

אולם, שופט פדרלי במונטנה הפך את החוק לחסר שיניים על ידי החלטה אמיצה שחייבה תיקון לחוק. מכאן מקורו של חוק ההסתה הלאומי מ-1918, שהכביד את ידו של החוק על כל גילוי של התנגדות במידה כזו, שמי שהתנגד למכירת אגרות חוב ממשלתיות נחשב לעבריין. החוק אפשר הגבלות רחבות ביותר על חופש הביטוי⁴¹.

דוגמא מצוינת לקיצוניות שאפיינה את בתי המשפט ואת פסיקותיהם היה משפטם של מנהיגי ה-I.W.W. בשיקגו. השופט בערכאה הראשונה היה השופט הידוע קנסו מאונטיין לנדיס (Landis), שהיה ידוע כ-"courtroom show man", ובאופן תמידי "הטריר" עדים, עורכי דין ועיתונאים⁴². במשפט זה חזר חבר המושבעים תוך 55 דקות (!) עם הכרעת דין שקבעה כי כל 96 הנאשמים אכן אשמים וחייבים בדין. משרד המשפטים דאג לאסור אישים בוועדת ההגנה של תנועת העבודה, החרים את מסמכיהם והפחידו בסיסונות כל מי שרצה לסייע בהגנה. רוג'ר בולדווין (Baldwin), שעמד בראש ה-National Civil Liberty Bureau (N.C.L.B.), פנה בייאשו לקולונל אדוארד האוס (House), יועצו הקרוב של הנשיא וילסון, והתחנן להפסקת ההטרדות. וכך כתב בולדווין:

הייתי בשיקגו ואני משוכנע שנאשמי ה-I.W.W. לא מקבלים משפט הוגן כי משרדי הדואר והמשפטים מציבים כל מכשול אפשרי בדרכם וברצונם לקבל הגנה נאותה ולא מאפשרים העברת כספים מתומכיהם וכמוכרי-מרכז ועדת ההגנה שלהם נעצר⁴³.

תגובת הממשל הייתה התרמת הפרסומים של ה-N.C.L.B., וה-F.B.I. ערך "ביקור" במשרדיהם בניו-יורק⁴⁴.

39 ראו Peterson & Fite (לעיל, הערה 5). גם הנשיא וילסון לא יכול היה להתעלם מהפרות החוק הבוטות. ב-11 ביוני 1918 גינה את האלימות, במידה רבה בשל המבוכה שנגרמה עקב רצח פרייגור: "There have been many lynchings, and every one of them has been a blow at the heart of ordered law and human justice. No man loves America, no man who really cares for her fame and honor and character, or is truly loyal to her institutions, can justify mob action while the courts are open..." ראו שם בעמ' 237-240.

40 U.S. v. Motion Pictures Film "The Spirit of '76" 252 F. 946 (S.D. Cal., 1917).

41 העתק מתמליל ההחלטה בעל פה של בורקווין מצורף לוילר, לשר המשפטים תומס גרגורי, ב-11 במרס 1918; D.J. 189730-9. כן ראו U.S. v. Hall 248 F. 150 (D. Mont., 1918).

42 New York Tribune, Apr. 4th, 1918.

43 ראו Roger Nash Baldwin to Colonel Edwin M. House Jan. 22, 1918, Lusk Committee 43 Robert C. Cottrell, "Roger Baldwin", Papers (New York State Historical Society, Albany) 44 Nash Baldwin, the National Civil Liberties Bureau and Military Intelligence During World War I" 60 Historian 87.

44 ראו Peterson & Fite (לעיל, הערה 5), בעמ' 28-29, 237-240.

במקרה אחר, אותו שופט כינה 150 חברי I.W.W. "whining belly-aching puppies" בשל סירובם להירשם לגיוס. חבר בית הנבחרים ג'ורג' האדלסטון (Huddelstone) מאלבמה הכריז, כאשר תאר את משפטי המחאה של מלחמת העולם הראשונה:

...in such cases a trial is more or less a farce... it is a sort of legalized mob action.⁴⁵

שר המשפטים, תומס גרגורי (Gregory) סיכם בנובמבר 1917 את עמדת משרד המשפטים שהכתיבה את פעולת השופטים:

...may God have mercy on them for they need expect none from an outraged people and avenging government.⁴⁶

במקרים נוספים קבע בית המשפט, בהתייחסו לחוק הריגול, כי ניתן לפרש את המונח unlawful act כטומן בחובו גם ביטויים ולא רק מעשים. באופן זה לא צריך היה להוכיח actual obstruction כדי למצוא נאשם אשם בגין עבירה על החוק.⁴⁷ בינואר 1918 הובא לדין במונטנה המקרה הראשון של עבירה לכאורה על חוק הריגול. וס הול, תוואי מפלך רוזבד, נעצר בעוון השמעת רעיונות מסיתים ובוגדניים. הוא אמר שיימלט מארצות הברית כדי להימנע מגיוס. הוא קיווה שגרמניה תביס את ארצות הברית במלחמה, ותיאר את הנשיא וילסון.

That he flee to avoid going to the war, that Germany would whip the United States, and he hoped so, that the President was a Wall Street tool, using the United States forces in the war because he was a British tool, that the President was the crookedest – ever President, that he was the richest man in the United States, that the President brought us into the war by British dictation, that Germany had right to sink ships and kill Americans without warning, and that the United States was only fighting for Wall Street millionaires and protect Morgan's interests in England.⁴⁸

45 *Congressional Record*, 67th Cong. 4th Sess., Dec. 11, 1922.

46 *New York Times*, Aug. 16, 1918.

47 דוגמא טובה להגבלת הדיון בנושא המלחמה לתמיכה במדיניות הממשלה היא סיפורו של עורך עיתון, אשר נשלח לעשר שנות מאסר משום שהתנגד למדיניות ששלחה "נערים אמריקניים לשדות הקסל העקובים מדם של צרפת". הייתה זו עבירה פלילית להביע דעה שעלולה להפריע למאמץ המלחמתי. העיתון טען כי גרמניה נלחמת מלחמה הגנתית שלא נשקפת ממנה כל סכנה לארצות הברית. ההחלטה נתקבלה פה אחד, כולל זה של השופט העליון הולמס ב-1919. ראו *Frohwerk v. U.S.* 249 U.S. 204 (1919).

48 ראו *Hall* (לעיל, הערה 41) בעמ' 152.

הוא גם טען שלגרמנים יש זכות להטביע אוניות אמריקניות ולהרוג אמריקנים ללא אזהרה. העוזר לתובע המחוזי, הומר ג' מרפי, שהיה התובע, האשים את הול בכך שעבר על סעיף שלוש של חוק הריגול, שכן הוא "חזר על עדויות ודיווחים כוזבים במטרה להפריע לפעולות ולהצלחת כוחות הצבא והצי של ארצות הברית, וכדי לקדם את הצלחת האויב", וכן "גרם וניסה לגרום לאי ציות, לחוסר נאמנות, למרד ולסירוב לשרת בכוחות הצבא והצי של ארצות הברית, ולהפריע לתהליך הקריאה והגיוס לשרות ארצות הברית על מנת לפגוע בשירותי צבאה של ארצות הברית"⁴⁹. התובע המחוזי ברטון ק' וילר (Wheeler) האמין שכתב האישום לוקה וחלש, והדבר התברר בסופו של דבר כנכון. ב-27 בינואר אישר השופט הפדרלי ג'ורג' בורקווין (Bourquin) את בקשת ההגנה למחיקת התביעה מחוסר עילה וזיכה את וס הול⁵⁰.

השופט הסביר שיש לפרש את חוק הריגול "כדי שייקבע תקדים". הוא מצא את דבריו של הול ב"לא ראויים להיאמר", אך לא יכול היה להצדיק את הרשעתו. הול הכריז את הצהרותיו בכפר קטנה כמונטנה, המונה 60 אנשים, מרחק 60 מילין מתחנת הרכבת הקרובה, כאשר "אף יחידה מכותות הצבא והצי לא נמצאת בטווח של מאות מילין". יתרה מכך: הוא עשה זאת במטבח של מלון, בזמן פיקניק, ברחוב, בעיצומו של "יכוח מסבאות חם ומתלהט". בורקווין לא מצא כל הוכחה לכך שהייתה כוונה מוצהרת להתערב בפעולות הצבא. הוא ביסס את החלטתו בכך שאמר כי "אם א' יורה ב"ב' באקדח בקוטר 0.22 מ"מ ממרחק של שלושה מילין, אין להאשים את א' בניסיון לרצח".

השופט בורקווין הוסיף כי הוא חש שהנאשם התכוון לשבש את הליכי הקריאה לשירות ולגיוס לצבא ארצות הברית, אך מצא שאין זו עבירה המוגדרת בחוק הריגול. ביקורת והכפשת הנשיא אינם בגדר עבירה נגד המדינה, ולכן לא ניתן היה להרשיע את הול בביצוע. בורקווין הוסיף כי יש לקבוע ענישה בחוק על דברים מסוג זה:

... אבל מכיוון שלחוק הזרים וההסתה (1798) היה חלק בהרס כוחם של הפדרליסטים ועלייתו של ג'פרסון לנשיאות ושל מפלגתו לשלטון, הקונגרס לא העז להכריז על דברי הכפשה ודיבה נגד חברי הממשל ופקידיו כעבירות: The genius of democracy and the spirit of our people and time seem yet unable to avoid greater evils than benefits from laws to that end.

בורקווין יצא כנגד אלה שביקרו שלא בצדק תובעים פדרליים, על כך שלא תבעו בפלילים במקרים שבהם, לגישתו, לא יכולים היו להגיש תביעה⁵¹.

משרד המשפטים הבין כי בורקווין יצר תקדים המסכן את מטרותיו, וחש שנדרשת פעולה מתקנת. המשרד הסיק שגישתו של בורקווין והחלטותיו יפריעו באכיפת חוק

49 שם, בעמ' 150-154.

50 שם, בעמ' 154.

51 שם, בעמ' 150-154.

הריגול וחוקים אחרים, כגון חוק הגיוס (Selective Service Law)⁵². המשרד החליט להגיב על פסיקתו של בורקוויין בעניינו של הול. אל המשרד נשלח דואר רב מאורחי מונטנה ומנציגי הקונגרס ממונטנה, שביקרו את בורקוויין וביקשו לבדוק אם ניתן לערער על החלטתו. ג'ון לורד או'בריאן (O'Brian), עוזר מיוחד לשר המשפטים, כתב לשר תומס ו' גרגורי:

In the annexed memoranda you suggest that Mr. Warren (Special Assistant to the Attorney General) and I consider amending the Espionage Act in some way adequate to get around Judge Bourquin's ruling in Montana... We are both of the opinion that the only type of amendment which could dispose of Judge Bourquin's interpretation would be an amendment declaratory of the purpose of the Section... I am of the further opinion that even if such an amendment could be prepared and passed, It would not dispose of the attitude of Judge Bourquin. In enforcing the draft law, for example, he has been far more unreasonable and stubborn than in the case of the Espionage Law. The record of his ruling in our files show unmistakably that the real trouble with him is that he is distinctly against the proper enforcement of any of the war statutes and is out of sympathy with their purpose.

בדיקה מדוקדקת של פסיקותיו של בורקוויין חשפה את גישתו השלילית לגבי חוק הגיוס. במקרים מסוימים הוא דן את העוברים על החוק ליום אחד בלבד בבית הסוהר. משרד המשפטים גם הסיק שתלונות נגד השופט היו "מבוססות מאוד, ומקומו כשופט בזמנים אלה הינה עובדה מצערת מאוד לתושבי מונטנה"⁵³. הפעולה שהחליט משרד המשפטים לנקוט הייתה הכנסת תיקון לחוק הריגול (National Espionage Act), שנחתם על ידי הנשיא ווילסון ב-16 במאי 1918, וידוע כחוק ההסתה (National Sedition Act)⁵⁴. שפת החוק היא העתק מדויק של חוק ההסתה של מונטנה (Montana Sedition Act)⁵⁵. חוק ההסתה קבע:

52 O'Brian to Gregory, Feb. 27th, 1918, D.J., 189730-2.
53 O'Brian to Gregory, Feb. 27, 1918; Memorandum to O'Brian, Feb. 18, 1918; memorandum to Bettman, Feb. 13, 1918; all in D.J. 189730-2.
54 A. Gutfeld, "The Ves Hall Case, Judge Bourquin, and the Sedition Act of 1918" 37 *Pacific Hist. Rev.* (1968) 163.
55 *Senate Journal of Extraordinary Session of the Fifteenth Legislative Assembly of the State of Montana*, Feb. 14 – Feb. 25, 1918, 50.

Whoever... shall willfully make or convey false reports or false statements or say or do anything except by way of bona fide and not disloyal advice to an investor or investors, with intent to obstruct the sale by the United States of bonds or other securities of the United States or the making of loans by, or to the United States... And whoever, when the United States is at war, shall willfully utter, print, write, or publish any disloyal, profane, scurrilous, or abusive language about the form of government of the United States, or of the constitution of the United States, or the military or naval forces of the United States, or the flag of the United States, or the uniform of the army or navy of the United States, or any language intended to bring the form of government of the United States, or the constitution of the United States, or the military or the naval forces of the United States, or the flag of the United States, or the uniform of the army or naval forces of the United States into contempt, scorn, contumely, or disrepute, or shall willfully utter, print, write, or publish any language intended to incite, provoke, or encourage resistance to the United States, or to promote the cause of its enemies, or shall willfully display the flag of any foreign enemy, or shall willfully be utterance, writing, printing, publication or language spoken, urge, incite or advocate any curtailment of production in this country of any thing or things, product or products, necessary or essential to the prosecution of the war in which the United States may be engaged... and whoever shall willfully advocate, teach, defend or suggest the doing of any of the acts or things in this section enumerated... shall be punished by the fine of no more than \$56,000 or imprisonment for not more than twenty years or both.⁵⁵

חוק ההסתה הוסיף רכיב נוסף, והעניק סמכות כמעט מוחלטת למנהל הדואר לגבי הנושאים שבאחריותו:

When the United States is at war, the Postmaster General may, upon evidence satisfactory to him that any person or concern is using the mails in violation of any of the provisions of this Act, instruct the postmaster at any post office at which mail is received,

.Sedition Act of 1918, 40 Stat. at 553-554 56

addressed to such person or concern to return to the postmaster at the office at which they were originally mailed all letters or other matter so addressed, with the words: 'Mail to this address undeliverable under Espionage Act' plainly written or stamped upon the outside thereof, and all such letters or other such matter so returned to such postmasters shall be by them returned to the senders thereof under such regulations as the Postmaster General may prescribe.⁵⁷

בהחלטה אחרת הפגין בורקווין שוב את גישתו השלילית ל"סופר פטריוטיזם" (Super Patriotism). א' ו' סטאר (Starr), תושב מונטנה, נידון ללא פחות מעשר שנים ולא יותר מ-20 שנות מאסר עם עבודת פרך, ונקנס ב-\$500 ובכל הוצאות המשפט משום שסירב לנשק את הדגל. הנאשם אמר: "מה זה הדבר הזה בכל מקרה? שום דבר פרט לחתיכת כותנה עם קצת צבע, וכל מיני סימנים בפינה. אני לא מנשק את הדבר הזה. יכול להיות שזה מלא במיקרובים". סטאר טען שחוקי מונטנה שעל פיהם הורשע נוגדים את החוקה הפדרלית, וכי הרשעתו בדין מפירה את התיקונים ה-13 וה-14 לחוקה. ב-31 בינואר 1920, כאשר דן בורקווין בערעור על ההרשעה ועל העונש, הוא דחה טענות אלה, אך לא עצר שם אלא פסק שהחוק לא חנן את העובר על החוק ושהלז אינו כלול בתחום השיפוט הפדרלי⁵⁸. הוא הכריז כי סטאר "יותר משהוא אשם כלפי אחרים, אחרים אשמים כלפיו". סטאר הפך לקורבן של התופעה שניטשה הגדיר כ"עדר" (herd). השופט קבע שסטאר "היה בידיו של אותו אספסוף נפוץ, הנחוש בדרישתו שהסובבים אותו יעמדו בתקן הפטריוטיות וברמת הכבוד שלו לדגל". הוא ציין שפטריוטיזם, בדומה לדת, זוכה רק לעתים רחוקות לביקורת כאשר הוא מדרדר לקיצוניות, ואולם כאשר פטריוטיות מדרדרת לפנטיות, הדבר מתיריד כמו "הטבח בסט. ברתולמא, עינויי האינקוויזיציה, השריפות בסמיתפילד, הגרדומים בסילם". הוא הגדיר את ה"המון" הפטריוטי כ"צייד כופרים ומכשפות", וסיכם את ההצהרה בהבחנה שהם חזרו וניסו באולם משפטו לנצל את חוק הריגול כדי "להחיל נקמה פרטית ולקדם מטרות אישיות"⁵⁹. לכפות על אדם לנשק את הדגל, הבהיר השופט, הייתה "מיצג מעורר רחמים ואת גיחוכם של אלים ושל בני אדם".

בורקווין לא הותיר ספיקות ביחסו לניצול ולניצול לרעה של הפטריוטיות:

Patriotism is the cement that binds the foundation and the super structure of the state. The safety of the latter depends upon the integrity of the former. Like religion, patriotism is a virtue so

57 שם, בעמ' 554.

58 כפי שדווח ב-Butte Daily Bulletin, Mar. 11, 1919, Butte Daily Bulletin, Mar. 5, 1919.

59 Ex parte Starr 263 F. 145 (D. Mont., 1920).

indispensable and exalted, its excesses pass with little censure. But when, as here, it descends to fanaticism, it is of the reprehensible quality of the religion that incited that massacre of Saint Bartholomew, the tortures of the Inquisition, the fires of Smithfield, the scaffolds of Salme, and is equally cruel and murderous. In its name, as in that of Liberty, what crimes have been committed!

In every age it too furnishes its heresy hunters and its witch hunters, and it, too, is a favorite mask for hypocrisy, assuming a virtue which it haveth not. So the mobs mentioned were generally the chosen and last resort of the slacker, military and civil, the profiteer, and the enemy sympathizer, masquerading as a superpatriots to divert attention from their real character.⁶⁰

בורקווין הפך על פיו את הפתגם המפורסם שטבע ד"ר סמואל ג'ונסון: "פטריזם הוא המפלט האחרון של המנוולים". הוא האמין שפטריזם היה ערך נעלה, אך גם ערך שניתן בקלות רבה לעיוות על ידי "העדר". בורקווין לא אפשר לעיוות כזה של פטריזם להתרחש באולם המשפט שלו. הוא הגדיר את פסק הדין במשפטו של סטאר כ"מעורר לחלה", וציטט אותו כדוגמא למה שהשופט העליון, אוליבר וונדל הולמס (Holmes), ביקר בדבריו המפורסמים בפרשת *Abrams*⁶¹. בורקווין סיכם, כי לגבי האשמה "קלת דעת" כמו שהוגשה כנגד סטאר "קנס נומינלי ישרת את מטרת הצדק".

60 שם, 147.

61 ראו *Abrams v. U.S.* 250 U.S. 616 (1920). באוגוסט 1918 נעצר בניו יורק יעקב אברמס, מהגר יהודי, אנרכיסט ממוצא רוסי, עם כמה מחבריו. הם נעצרו משום שהדפיסו ופרסמו שני עלונים – אחד באנגלית ואחד ביידיש – שבהם הובע גינוי חריף של הנשיא וילסון על שליחת חיילים אמריקנים להילחם ברוסיה הסובייטית. העלון ביידיש גם קרא לשביתה כללית ולהפגנה כנגד מדיניות ההתערבות של הממשלה. אברמס וחבריו הואשמו בעבירה על אחד מסעיפיו של ה־Sedition Act. הם נשפטו בפני בית משפט מחוזי, נמצאו אשמים ונשלחו ל־15–20 שנות מאסר.

במרץ 1919, בעוד אברמס וחבריו משוחררים בערבות, אישר בית המשפט העליון את ההרשעה של מתנגדי מלחמה סוציאליסטים על בסיס חוק הריגול וחוק ההסתה בהחלטות: *Schenck v. U.S.* 249 (1919) *Debs*; U.S. 7 (1919) *Frohwerk* (לעיל, הערה 33) ו־*Frohwerk* (לעיל, הערה 47). שלוש ההחלטות ניתנו פה אחד, ושלושתן נכתבו בידי השופט אוליבר וונדל הולמס, אשר נימק את פסיקתו כך:

The question in every case is whether the words used in such circumstances and are of such nature as to create a clear and present danger that will bring about the substantive evils that Congress has a right to prevent. *Schenck, supra* at 50-51.

דעת הרוב של השופט ג'ון קלארק (Clarke) בעניין *Abrams* הלכה בעקבות הנמקה זו. לפי קלארק, העלונים יצרו סכנה ברורה ומיידית מכיוון שהם הופצו בשעת משבר והיו בבחינת ניסיון לסכל את

חוק נוסף שהופעל כנגד המתנגדים היה חוק הזרים (The Alien Act) שהתקבל באוקטובר 1918, פחות מחודש לפני תום מלחמת העולם הראשונה. בעוד שחוקי הריגול וההסתה אסרו על כל ביטוי, מילולי או פיזי, נגד המלחמה, אסר חוק הזרים על האמונה בכל רעיון שהיה מנוגד למאמץ המלחמתי, ואף על השתייכות לארגונים מסוימים שנחשבו כמתנגדים למאמץ המלחמתי. החוק הבהיר:

Sec.1: "...aliens who are anarchists; aliens who believe in or advocate to overthrow by force or violence of the government of the United States or of all forms of law; aliens who disbelieve in or are opposed to all organized government; aliens who advocate or teach the assassination of public officials; aliens who advocate or teach the unlawful destruction of property; aliens who are members of or affiliated with any organization that entertains a belief in, teaches, or advocates the overthrow by force or violence of the government of the United States or of all forms of law or that entertains or teaches this disbelief in or opposition to all organized government, or that advocates the duty, necessity, or propriety of the unlawful assaulting or killing of any officer or officers... of the government of the United States... or that advocates or teaches the unlawful destruction of property shall be excluded from admission into the United States...

Sec.2: That any alien who, at any time after entering the United States, is found to have been at the timer of entry, or to have become thereafter, a member of any one of the classes of aliens

מטרות המלחמה של הממשלה. קלארק הוסיף, כי גם אם מסרתם העיקרית של אברמס וחבריו הייתה לסייע למהפכה הרוסית, הרי שההשפעה העיקרית של מעשיהם הייתה פגיעה במלחמתה של ארצות הברית נגד גרמניה. אולם, עד לפסיקת בית המשפט בעניין Abrams, השופט הולמס שינה מעט את עמדותיו. הולמס, אשר חשש מהדיכוי שיצרה ההיסטוריה והושפע מדעותיהם של כמה מתבריו (ביניהם השופט לרנד הנד (Hand), הפרופ' למשפטים מהרווארד זכריה צ'אפי (Chafee) ועוד), נסה לכיוון הפירוש המקל יותר של המונח "סכנה ברורה ומיידית". כתוצאה מכך, דעת המיעוט שלו בעניין Abrams, אליה הצטרף השופט העליון לואיס ברנדייס (Brandeis), הגדירה מחדש את הסטנדרט. הקונגרס, קבע הולמס, יכול להעניש בגין ביטוי שיש בו משום סכנה או פגיעה במדינה, אך פרסומו של עלון טיפשי (silly leaflet) בידי אדם לא ידוע אינו יוצר את הסכנה הזו. הולמס נימק את פסיקתו בכך שהתיקון הראשון לחוקה מגן על כל סוג של ביטוי ודעה אלא אם הם עלולים להביא לפגיעה או להשפעה מיידית, העולים בקנה אחד עם מסרת החוק – שהיא מניעת פגיעה מיידית והצלת המדינה. למאמר המתאר ומנתח את תהליך השינוי שעבר על השופט הולמס ראו ר' פולנברג, "חופש הדיבור, חיפוש האמת וערכו של הניסיון" זמנים 26 (קיץ 1987) 72.

enumerated in sec.1 of this Act, shall, upon the warrant of the secretary of labor, be taken into custody and deported... The provisions of this section shall be applicable to the classes of aliens mentioned in this Act irrespective of the time of their entry into the United States.⁶²

לשופט בורקווין מיוחסות גם כמה הערות נבחרות בסדרת דיונים לגבי חוק דרקוני זה. בצטטו את פסק הדין בעניין *Weeks v. U.S.*, אמר בורקווין ש"הנטייה של אלה האוכפים את החוק הפלילי לוודא הרשעה באמצעות תפיסת ראיות לא חוקיות" אינה צריכה לזכות להצדקה בבתי המשפט⁶³. לגבי מקרים פרטיים התייחס בורקווין לפסיקתו של לורד קמרון (Camden) בתביעת דיבה מפורסמת באנגליה מ-1765⁶⁴. הוא פירש את האיסורים על חיפוש, על תפיסת ראיות ועל הפללה עצמית באמצעות ראיות מכתבים ותעודות שברשות הפרט כאבני דרך בהתקדמות האנושות: "אלה הם עקרונות של אנושיות וחופש אורח, שהובטחו ביבשת המוצא רק לאחר שנים של מאבק". הוא סירב לוותר על פירותיו של אותו מאבק בכניעה לרצון הממשל. בורקווין הזהיר, לפיכך, את התובע המחזיר, והסביר שלא ניתן להאשים אדם בריגול רק משום שמוצאו בגרמניה. שוב, תוך דביקות בעמדה לא אהודה בציבור, הוא התנגד לעמדת הממשל והגן על הפרט במאבקו נגד המדינה. טיעוניו של בורקווין היו משכנעים ובהירים, והממשל לא ביקש לערער על פסיקתו.

מאבקו הממושך של בורקווין להגנה על זכויות הפרט מול המדינה בא לידי ביטוי ברור ביותר בפרשת *Ex Parte Jackson*⁶⁵. ג'ון ג'קסון פנה לבורקווין בבקשה לצו הביאס קורפוס נגד החלטת הממשל הפדרלי לגרשו מארצות הברית. ג'קסון יועד לגירוש לאחר שפקחי הגירה, שאליבא דבורקווין, היו אשמים בפשיטה לא חוקית בביתו, ולאחר מכן התעלמו מעיקרון ההליך הנאות (due process) והתשמשו כנגדו באמצעים לא חוקיים לחיפוש, לתפיסת ראיות ולמעצר. ג'קסון הואשם ב"קריאה וחינוך להרס לא חוקי של רכוש פרטי של אדם", ובכך "בזמן כניסתו [לארצות הברית] הוגדר כמי שעשוי להוות נטל על הציבור"⁶⁶.

62 Aliens Law of 1918, 40 Stat. 1012.

63 *U.S. v. Premises in Butte*, 246 F. 185, 187 (D. Mont., 1917). כאן בורקווין מצטט את שופט בית המשפט העליון ויליאם רופוס דיי (Day), ומתייחס ל"exclusionary rule" – דוקטרינת "פירות העץ המורעל" – המשתמעת מ-*Weeks v. U.S.* 232 U.S. 392 (1913). בפסיקה זו קיבל בית המשפט העליון את הטענות שהדרך הטובה ביותר למנוע חיפוש בלתי חוקיים היא לפסול ראיות שהושגו בחיפוש כאלה.

64 כאן מתייחס בורקווין לפסיקת בית המשפט העליון ב-*Boyd v. U.S.* 116 U.S. 616 (1886) כמו שמצוטט ב-*Premises in Butte* (לעיל, הערה 36) בעמ' 187.

65 *Ex parte Jackson* 263 F. 110 (1920).

66 שם, בעמ' 111.

ג'קסון היה חבר באיגוד העולמי של עובדי התעשייה (I.W.W.), אשר מחה בצורה עקבית נגד תנאי ההעסקה והשכר בתעשיית המכרות במונטנה. באחת מאסיפות המחאה של האיגוד נדונה האפשרות לשביתה של חברי האיגוד. בהיפוך אירוני של ההאשמות נגד ג'קסון מצא בורקווין, כי

[t]here was not disorder save that of the raiders. These, mainly uniformed and armed, overawed intimidated, and forcibly entered, broke and destroyed property, searched persons, effects, and papers, arrested persons, seized papers and documents, cursed, insulted, beat, dispersed, and bayoneted union members by order of the commanding officer. They like wise entered petitioner's adjacent living apartment, insulted his wife, searched his person and effects, arrested him and seized papers and documents, and in general, in populous and orderly city, perpetrated a reign of terror, violence and crime against citizens and aliens alike, and whose only offense seems to have been peaceable insistence upon an exercise of a clear and legal right.⁶⁷

היה זה אולי פסק דינו החשוב ביותר של בורקווין בעניין הנוגע להפרת זכויות הפרט. פסיקתו ניתנה בפברואר 1920, בעיצומו של "פחד האדומים", בזמן שבו מרבית השופטים היו כלים יעילים בתהליך הכנעת המהפכנים⁶⁸. בורקווין ניצל עניין זה כדי להצהיר על עמדותיו לגבי זכויות האזרח, בהדגישו שאין מקרה חירום, ובכלל זה מלחמה, המצדיק הפרה של זכויות היסוד של ביטחון אישי וקיום תקין של החוק⁶⁹. בדומה לוולט וויטמן ב-"Democratic Vistas" חשש בורקווין מהפחדנות, מהרשעות ומנהגיות האנטי-דמוקרטיות של "ההמון" או "העדר". "בהנחה שהעותר משתייך למה שמכונה 'אדומים', ו[אשם] במעשים הנלווים המיוחסים לו, הוא ואחרים כמותו מהווים פחות סכנה לאמריקה מאשר אלה התומכים ומעודדים את השיטות שהביאו לגירוש. אלה האחרונים הם 'המון' ורוח האלימות וחוסר הסובלנות בהתגלמותם, [הם] הביטוי המסוכן ביותר לכך באמריקה היום"⁷⁰.

לדידו של בורקווין, "חוק הלינק" כלל לא היה חוק. הוא ראה את בתי המשפט כמוסד שנועד להגן על האדם הפשוט מחולשותיו שלו עצמו, אולם לא ניתן לעשות כן על ידי שלילת זכותו של הנאשם לחקירה נגדית של הפקחים שהציגו ראיות נגדו. הממשל לא

67 שם, בע' 111-112.

68 Murray (לעיל, הערה 5), בעמ' 271-272; Preston (לעיל, הערה 5).

69 Jackson (לעיל, הערה 56), בעמ' 110.

70 שם, בעמ' 113.

הציג ראיות לכך שג'קסון מהווה סכנה לציבור. על פי בורקווין, במקרה של ג'קסון בחר הממשל להתעלם מכך ש"זכויות היסוד שאינן נתונות להפקעה – הגנה, ביטחון, והליך תקין של החוק – הן בסיס למערך החברתי, לחברה מאורגנת, למהות הממשל וההצדקה לקיומו, היסוד, המפתח ואושייתיה של החוקה"⁷¹.

בהתבססו על התנהגותם של החוקרים עצר בורקווין את הליכי הגירוש. ספק קלוש בלבד היה בלבו שהתעלמות כזו מהזכויות הבסיסיות "lay the ax to the root of all governments", ושגם בין אלה שתמכו ב"stone walls, shooting at sunrise and other lynch law[s]"⁷² היו שדאגו באמת ובתמים לשלומה של אמריקה. עם זאת, הוא הבחין בכך שרבים מ"הפטריאטים" צברו כוח, יוקרה וממון על ידי אזכור חוזר ונשנה של איומי הסרק באנרכיה ובמהפכות של אלה שכונה "האדומים, האומללים, הנרדפים, המקוללים". התומכים ב"חוק הלינץ" לא היו טובים יותר מאותם אנשים שהתעללו באנרכיסטים בפרשת ה"Haymarket"⁷⁴. לגבי ההאשמה נגד ג'קסון, כאילו הוא מהווה נטל על הציבור, דחק בורקווין את המפקח על ההגירה לפינה עד שזה הודה כי ג'קסון משתכר יפה למחיתו. מה שהטריד את המפקח – וכך נחשף העניין האמיתי במשפט – היו הספק בפטריאטיות של ג'קסון, והעובדה כי "מעולם לא רכש בולי חסכון למלחמה או אגרות חוב מלחמתיות"⁷⁵. בהתייחסו לאווירת החשדנות וחוסר הסובלנות הוציא בורקווין את צו ההביאס קורפוס שביקש ג'קסון. משרד המשפטים הגיש ערעור לבטל, אולם הערעור נדחה וג'קסון לא גורש.

71 שם. לניתוח פסיקתיו של בורקווין ראו: A. Gutfeld "Western Justice and Rule of Law: Bourquin on Loyalty, the 'Red Scare' and Indians" 65 *Pacific Hist. Rev.* (1996) 85; A. Gutfeld "George Bourquin: A Montana Judge's Stand Against Government Despotism"

6 *Western Legal Hist.* (1993) 51

72 Jackson (לעיל, הערה 56) בעמ' 113.

73 שם.

74 שם, בעמ' 114. תנועת העבודה האמריקנית קבעה את ה-1 במאי כתאריך יעד להשגת המטרה של יום עבודה בן 8 שעות. לקראת ה-1 במאי אורגנו הפגנות רבות על ידי תנועת העבודה בשיקגו. מאבק בין שוטרים למפגינים במועד זה הסתיים במותם של ארבעה מפגינים. אנרכיסטים, רובם מהגרים מגרמניה, קראו להפגנת מחאה יום לאחר מכן בכיכר היימרקס בשיקגו. המחאה הייתה שקטה, אך לקראת סיומה, כאשר התקרבו שוטרים כדי לפזרה, מיהו זרק פצצה וכמה שוטרים נהרגו ונפצעו. מארגני האספה נעצרו והואשמו בקשירת קשר פלילי – דוקטרינה משפטית כה רחבה ועמומה עד כי אינה מצריכה הוכחת מעורבות ישירה בפשע כדי לבסס אשמה. ארבעה מפגינים הוצאו להורג, אחד התאבד בכלא ואחרים נשפטו לתקופות מאסר ארוכות. לא הייתה כל הוכחה שלנאשמים הייתה יד ורגל בעניין. עשור לאחר מכן, חגן מושל אילינוי ג'הן אלטגלד, בעצמו מהגר מגרמניה, את כל היושבים בכלא בגין אותה פרשה. פרשת היימרקס הפכה לסמל של אחד מעיוותי הדין הקיצוניים ביותר בהיסטוריה האמריקנית. ראו C. S. Smith *Urban Disorder and the Shape*

of Belief (Chicago, 1995) 100-174

75 Jackson (לעיל הערה 56), בעמ' 115.

ג'ורג' בורקווין לא הרשה לכווחו של הממשל או לדעת הקהל לשנות את מחויבותו השמרנית והקפדנית לשלטון החוק. כבעל תפקיד בתקופה של חוסר סובלנות קיצוני הפגין בורקווין את חשיבותו של היחיד שאינו מוכן לוותר על עקרונותיו. הוא לא אפשר למערכת החוקית האהובה עליו לעבור תהליך של פוליטיזציה, כשם שלא הרשה לחתור תחת כתב הזכויות של החוקה האמריקנית. לתמיכתו העמוקה בחירויות האמריקניות לא היה כל קשר עם העמדה האנטי מלחמתית או עם תמיכה בגרמניה. לפני שארצות הברית נכנסה למלחמת העולם הראשונה, צוטט בורקווין כאומר: "אני מקווה לראות את היום בו ברלין תהפוך לשביל בקר, ודגל כוחות הברית יתנוסס מעל לבית החרושת קרופ (Krupp)".⁷⁶

היו שופטים נוספים, גם בבית המשפט העליון וגם ברחבי ארצות הברית, שפעלו להגנת זכויות הפרט.⁷⁷ השופטים העליונים הולמס וברנדייס, בדעות מיעוט, הגנו על זכויות הפרט. גם כמה שופטים ותובעים פדרליים אחרים, כגון ברטון ווילר (Wheeler) במונטנה, התובע הכללי (ומאוחר יותר השופט) ג'ורג' אנדרסון (Anderson) במסצ'וסטס, והשופט האנד בניו-יורק פעלו להגנה על חירויות בסיסיות. ראוייה לציון הערתו של אנדרסון:

... a mob is a mob whether made up of government officials acting under instructions from the department of justice or of criminals, loafers and vicious classes.⁷⁸

מלחמת העולם הראשונה ותקופת "פחד האדומים" היו שנים חשוכות לחירויות היסוד האמריקניות. המהפכה הבולשביקית הניבה חששות כבדים מהמהפכה הממשמשת ובאה מבית.

החלום אודות עולם שפוי יותר וטוב יותר שיצמח מתוך הריסות המלחמה, התנפץ. הקונצנזוס באמריקה התחלף בתגובות רגשיות וקיצוניות, לכאורה במטרה לשמר ערכים אמריקניים בסיסיים. אולם, התוצאות היו היסטוריה המונית ודיכוי על ידי הממשל. זלזול בחירויות ובהליך המשפטי הנאות ("due process") הפך נפוץ, והשתקת בעלי המחלוקת הפכה הליך קבוע. נוצר מצב שבו הממשל התעלם או שכת מזכויות הפרט, ועל פי רוב עשה זאת בשם החוק. שופטים כבורקווין והאנד היו מיעוט מוערי בקהילייה המשפטית האמריקנית בתקופה הנדונה.

76 B. K. Wheeler & P. F. Healy *Yankee from The West* (Garden City, 1962) 136

77 ראו לעיל, הערה 32.

78 מצוטט אצל Goldstein (לעיל, הערה 5), בעמ' 160.

ד. סיכום

האבות המייסדים של הרפובליקה האמריקנית, באמצע את עיקרון הפרדת הרשויות אל תוך החוקה, היו בטוחים שפיצול הסמכויות האדמיניסטרטיביות בין ענפי הממשל השונים יביא למאבק מתמיד בתוך הממשל, וכך תודגש ההגנה על הפרט מפני העוולות הטבועות במערכת הפוליטית. רצף האירועים בעתות משבר בארצות הברית מוכיח כי לא כך היה הדבר. במשך מלחמת העולם הראשונה חזקו הממשל וההנהגה העסקית, שחששו ממהפכה אנרכיסטית רדיקלית ממשמשת ובאה שתביא לשינוי השיטה הקפיטליסטית, את הפחד, הבהלה והחשש. אלה חברו לרגשות אנטי-מלחמתיים חזקים של חלקים נרחבים באוכלוסייה, שהביאו בסופו של דבר להיסטוריה המונית ולדיכוי קיצוני. הרשות השופטת, האמורה להגן על החוקה וזכויות היסוד המעוגנות בה, הפגינה את הפטריטיות שלה על ידי רדיפתם של אלה שלא הפגינו התלהבות לגבי המאמץ המלחמתי. השופט הפדרלי בורקווין ושופטים פדרליים אחרים, כלרגד הנד מניו-יורק וצ'ארלס פ' אמידון (Amidon) מצפון דקוטה, וכן תובעים פדרליים כווילר וג'ורג' ו' אנדרסון ממסצ'וסטס, היו מהבודדים שבלטו בתמיכתם הבלתי מתפשרת בזכויות האזרח. ככלל, הרשות השופטת הוכיחה את נאמנותה ואת הלהט הפטריטי בהתעלמות מזכויות חוקתיות.

דוגמאות לכך קיימות בשפע. שופט השמיע את ביקורתו כלפי עורך דין שהעז להציע שהמלחמה מעולם לא אושרה על ידי העם האמריקני, בכך שדחה מכל וכל את "ההערה הבלתי פטריטית בעליל". שופט פדרלי בטקסס הציע להוציא להורג בירייה סנטורים שהתנגדו למלחמה⁷⁹. שופט פדרלי נוסף, במקרה הקשור בחוק הריגול, הכריז כי "כל בני האדם, גברים ונשים, שאינם בוגדים בלבם, מוציאים את זמנם וכספם בהגנה על הדגל"⁸⁰. שופטים נטו לגזור עונשים חמורים כדי לעודד אחדות, פטריטיות ותמיכה במלחמה⁸¹. נציג חבר המושבעים שהרשיע בדיון סוציאליסט, הכריז כי "כעת לא יוכל אף אחד לטעון שאיננו נאמנים"⁸². אם כן, המסקנה המתבקשת היא שבתקופת משבר הפרדת הרשויות כשלעצמה אינה מספקת להבטחת ההגנה על זכויות הפרט מפני הממשל. אין לקבל זכויות אלה כמוכנות מאלהן, והודאה בעובדה זו, כמו גם הגברת המודעות לה, היא חיונית לדמוקרטיה. אירועי מלחמת העולם הראשונה הותירו את חותמם על אנשי התקופה. שנים לאחר מכן כתב ברטון ק' ווילר "אחת הסיבות שבעטיין התנגדתי לכך שפרנקלין ד' רוזוולט 'יעבה' את בית המשפט העליון ב-1937 היה ניסיוני באותה תקופה (מלחמת העולם הראשונה) – בתי המשפט המקומיים איבדו שפיות... השופט בורקווין,

79 שם, בעמ' 135.

80 שם.

81 שם.

82 Z. Chafee *Freedom of Speech in the United States* (New-York, 1969) 42-60 כן, ראו

Goldstein (לעיל, הערה 5), בעמ' 134-135.

וכמה בתי משפט פדרליים מעטים אחרים, התנגדו לכך⁸³. שופט בית המשפט העליון אוליבר ו' הולמס, ציין במכתב כי:

Federal judges seem to me... to have got hysterical about the war.
I should think the president when he got through with his present
amusements might do some pardoning.⁸⁴

וורן הרדינג (Harding) מתנגד חריף לנשיא ווילסון, שהפך להיות המועמד הרפובליקני לנשיאות ולנשיא ב-1920, ביטא את דעת הרוב בארה"ב תוך כדי המלחמה כאשר הכריז:

What the United States needs and what it must have if it is to win
the war is a supreme dictator, with sole control of and the sole
responsibility for every phase of war activity.... For supreme
dictator at the present moment, there is but one possible man, the
President of the United States.⁸⁵

היה זה השופט בורקווין שסיכם את העמדה הרווחת של בתי המשפט בזמן מלחמת העולם הראשונה, שלה התנגד נחרצות, בצטטו את ג'ורג' ברנרד שו, שהצהיר כי "במהלך המלחמה בתי המשפט בצרפת מדממים תחת אש הגרמנים, החמירו מאד; בתי המשפט באנגליה, השומעים את הדי התותחים הללו, היו בלתי הוגנים בעליל, אך בתי המשפט בארצות הברית, שלא ידעו דבר למעט החדשות המצונזרות אודות אותם התותחים היו – בצורה בולטת, חד משמעית ומוחלטת – מטורפים"⁸⁶.

83 כפי שכתב ברטון ווילר למחבר ב-12 ביולי 1967. היה גם מקרה שבו שופט גרמני-אמריקני הורשע בבגידה. ב-1991 הוכרזה הרשעה זו כ"סעות" על ידי המחוקק של מדינת מונטנה. ראו A. Gutfeld "Stark Starring, Raving Mad: An Analysis of World War I Impeachment Trial" 30 Y. B. German Am. Stud. (1995) 57.

84 Oliver Wendell Holmes to (Federal Judge) Learned Hand, Feb. 25, 1919, Holmes Papers, Harvard Law School Library. לגיתוה מעמיק של עמדותיו המשתנות של הולמס בנושא חופש הביטוי ראו G. Edward White *Justice Oliver Wendell Holmes: Law and the Inner Self* (New York, 1993) 417-454.

85 C. L. Rossitor *Constitutional Dictatorship*: New York Times, Feb. 10, 1918. ראו גם *Crisis Government in Modern Democracies* (Westport, 1979) 240-254.

86 מצוטט ב-*Ex parte Starr* (לעיל, הערה 59) בעמ' 147.